

Bij zijn geboorte zag iedereen
meteen dat hij heel bijzonder was.

‘Ik noem je Spartacus,’ zei zijn papa trots.

‘Spartacus ...’ glimlachte zijn mama terwijl ze over zijn bolletje wreef.

‘Ja, die naam past precies bij zo’n bijzonder spookje.’

Spartacus werd snel groter.

En op een dag moest hij, zoals alle jonge spookjes, naar de spookschool.

Daar maakte hij een heleboel nieuwe vriendjes.

Op de spookschool leerden ze lang opblijven,
want spookjes spoken natuurlijk vooral als het donker is.
Elke nacht zweefden ze om de torens van de school.
Ze speelden urenlang verstoppertje
en liepen over de kantelen.

Meestal deed Spartacus vrolijk mee,
maar soms zat hij liever rustig op zijn kamertje
zomaar wat voor zich uit te dromen.

